

РЕШЕНИЕ

№ 1177

гр. София, 20.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в
публично заседание на 20.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **1706** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място] срещу ревизионен № [ЕГН]/18.10.2010 г., издаден от Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП София, потвърден с решение № 516/22.03.2011 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] (дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – София при ЦУ на НАП, считано от 01.01.2013 г.)

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на констатациите в оспорения ревизионен акт, в частта на доначислен ДДС в размер на 53_357,16 лв. за данъчен период м. 05.2009 г. и лихви за забава, в размер на 7 792,92 лв. Възразено е срещу изготвената в хода на ревизията оценителска експертиза и определените с нея пазарни цени на процесните недвижими имоти. Изложени са аргументи, че използваният от експертизата метод на сравнимите неконтролирани цени не е приложен правилно, а в изготвеното заключение са налице грешки и несъответствия. Претендира се отмяна на акта. В съдебното производство оспорваният се представлява от адв. В., който излага съображения за незаконосъобразност на ревизионния акт в съдебно заседание и в приложени по делото писмени бележки. Претендира присъждане на направените по делото разноски в полза на жалбоподателя.

Ответната страна – директорът на дирекция ”ОУИ” – [населено място], чрез

процесуалния си представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да потвърди РА. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В изпълнение на Решение № 400/24.03.2010 г. на директора на дирекция ОУИ София и на основание заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1002982/09.04.2010 г., издадена от Ц. К. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП София, е възложено извършване на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчен период 01.05.2009 г.-31.05.2009 г. По реда на чл. 113, ал. 3 от ДОПК е извършена промяна в екипа на ревизиращите органи по приходите, за което е издадена ЗВР № 1004266/21.05.2010 г., а със ЗВР № 1005964/16.07.2010 г. е определен срок за приключване на ревизията до 19.08.2010 г. Издателят на тези ЗВР е упълномощен със заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП - София.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад № 1005964/02.09.2010 г., връчен на ревизираното лице на 21.09.2010 г. В срока и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите на РД е подадено писмено възражение с вх. № 18-34-00-391/04.10.2010 г.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен № [ЕГН]/18.10.2010 г., издаден от Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП София, оправомощена със заповед за определяне на компетентен орган № К 1005964/15.09.2010 г. С РА са определени задължения за довносяне на ДДС общо в размер на 53 357,16 лв. и лихви за просрочие към тях, в размер на 7 792,92 лв. С РА е възприета фактическата обстановка, установена с РД, както и извършените с него констатации.

За установяване фактите и обстоятелствата, имащи значение за извършваната ревизия са предприети действия, описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт. Изисканите от ревизираното лице и от трети лица – организации и институции, доказателства са приложени към преписката, въз основа, на които се установява следното:

В хода на ревизионното производство е установено, че през данъчен период м. 05.2009 г. ревизираното лице е извършило продажби на недвижими имоти на [фирма]. Това обстоятелство се установява въз основа на представените по делото нотариални актове /НА/ и фактури, както следва:

- с НА за продажба на недвижим имот № 185/26.05.2009 г. (л. 120 от делото) е прехвърлена собствеността на дворно място с площ 1 289 кв.м., съставляващ УПИ VIII, в кв. 93 „а” по регулационния план на [населено място] баня, ведно с всички трайно закрепени за имота подобрения за сумата 2 769,70 лв. Данъчната оценка на имота съгласно Удостоверение № 157/11.05.2009 г., издадено от [община] баня е 5 183,60 лв. За осъществената продажба от ревизираното лице е издадена фактура № 151/30.05.2009 г. на стойност 5 962 лв. и начислен ДДС 1 192,40 лв.;

- с НА за продажба на недвижим имот № 186/26.05.2009 г. (л. 238 от делото) е

прехвърлена собствеността на дворно място с площ 9 440 кв.м., съставляващ УПИ I, в кв. 93 „а” по регулационния план на [населено място] баня, ведно с построените в имота сгради: портиерна със застроена площ 68 кв.м., навес с работилница със застроена площ 399 кв.м. и навес с работилница със застроена площ 452 кв.м. за сумата 25 954,80 лв. Данъчната оценка на имота съгласно Удостоверение № 158/11.05.2009 г. е 43 377,50 лв. За извършената продажба са издадени фактури № 152/30.05.2009 г., с предмет поземлен имот 7 819 кв. м., на стойност 27 288,31 лв. и начислен ДДС 5 457,66 лв. и № 154/30.05.2009 г., с предмет поземлен имот от 1 621 кв.м., прилежащ към портиерната и работилница с навес на стойност 5 657,29 лв.; портиерна с площ 68 кв.м., на стойност 835,04 лв.; работилница с навес, с площ 399 кв.м., на стойност 4 899,72 лв.; работилница с навес, с площ 452 кв.м., на стойност 5 550,56 лв. Общата стойност, посочена във фактурата е 6 492,33 лв. /5 657,29 + 835,04/. С фактурата не е начислен ДДС. Констатирано е в хода на ревизията, че жалбоподателят е издал дебитно известие № 158/01.11.2009 г. към фактура № 154/30.05.2009 г. на стойност 10 450,28 лв., представляваща стойността на двата навеса, невключена в общата стойност на фактура № 154/30.05.2009 г.

- с НА за продажба на недвижим имот № 187/26.05.2009 г. (л. 248 от делото), поправен с Нотариален акт за поправка на НА № 54/20.11.2009 г., е прехвърлена собствеността на дворно място с площ 1 428,50 кв. м., съставляващ УПИ VII, в кв. 93 „а” по регулационния план на [населено място] баня, ведно с построените в имота сгради – газостанция с един брой колонка и бензиностанция за сумата 9 643,20 лв. Данъчната оценка на имота съгласно Удостоверение № 159/11.05.2009 г. е 8 096,30 лв. За тази продажба са издадени фактура № 153/30.05.2009 г., с предмет поземлен имот 1 172,50 кв.м. на стойност 2 450,53 лв. и начислен ДДС 490,11 лв. и фактура № 155/30.05.2009 г. с предмет поземлен имот 256 кв.м., прилежащ към бензиностанция и газостанция, със стойност 535,04 лв., газостанция с площ 16 кв.м. на стойност 2 235,50 лв. и бензиностанция с площ 42 кв.м. на стойност 5 868,50 лв. или обща стойност по фактурата 8 639,04 лв. С фактурата не е начислен ДДС.

От събраните в хода на ревизията документи е установено, че описаните сделки с недвижими имоти са осъществени между свързани лица по смисъла на § 1, т. 3 от допълнителните разпоредби на ДОПК, което обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя. Поради това, ревизиращият екип е приел, че на основание чл. 27, ал. 3, т. 1 от ЗДДС данъчната основа на доставките – продажби на описаните недвижими имоти, следва да бъде пазарната цена.

С Акт за възлагане № 24-18-440 от 17.06.2010 г. е възложено извършването на експертиза на продадените имоти на инж. Д. П. Д. – експерт към НАП. Експертизата е изготвена и предоставена на ревизиращия екип с придружително писмо вх. № 17-24-00-330/05.07.2010 г. В експертизата е посочено, че за изготвянето ѝ е използван методът на сравнимите неконтролирани цени и е дадено заключение за пазарната цена на недвижимите имоти, които са били предмет на сделка по горецитираните НА, както следва:

- УПИ VIII с площ от 1 289 кв.м. – 30 253,00 лв. и навес без оградни стени – 13 500,00 лв. или общо 43 753,00 лв.;
- УПИ I с площ 9 440,00 кв.м. – 221 557,00 лв. и изградените върху него сгради – 196 337,00 лв. или общо 417 894,00 лв.;
- УПИ VII с площ от 1 428,50 кв.м. – 50 283,00 лв. и изградените върху него бензиностанция и газостанция – 63 197,00 лв. или общо 113 480,00 лв.

Изготвено е и допълнение към експертизата, с което е определен размерът и стойността на прилежащия терен към сградите, които не са нови по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗДДС, както следва:

- по НА № 185/26.05.2009 г. – УПИ VIII с площ от 1 289 кв.м. и навес без оградни стени, е определен прилежащ терен от общо 225 кв.м. + 150 кв.м. на обща стойност от 8 801,25 лв.;

- по НА № 186/26.05.2009 г. – УПИ I с площ от 9 440 кв.м. и изградените върху него сгради, е определен прилежащ терен от 257,78 кв.м. + 919 кв.м. на обща стойност от 27 619,03 лв.;

- по НА № 187/26.05.2009 г. – УПИ VII с площ от 1 428,50 кв.м. и изградената върху него бензиностанция, е определен прилежащ терен от 40,98 кв.м. + 42 кв.м. на обща стойност от 2 920,90 лв.

На основание чл. 27, ал. 3, т. 1 от ЗДДС и с оглед определените с експертизата пазарни цени, органът по приходите е извършил увеличение на данъчните основи на сделките с цел облагане с ДДС и е начислил допълнителен ДДС, както следва:

За документираната с фактура № 151/30.05.2009 г. доставка е определена данъчна основа в размер на 43 753,00 лв., съответстващият на която данък е в размер на 8 750,60 лв., в т.ч. ДДС за довносяне в размер на 7 558,20 лв.

За доставката на поземлен имот, документирана с фактура № 152/30.05.2009 г. е определена данъчна основа в размер на 193 937,77 лв. при определена от лицето основа в размер на 27 288,31 лв., като съответно е определен дължим данък в размер на 38 787,55 лв., при начислен от лицето 5 457,66 лв. Определен е ДДС за довносяне в размер на 33 329,89 лв.

Според констатациите в РД, по отношение на издаденото дебитно известие № 158/01.11.2009 г. на стойност 10 450,28 лв. към фактура № 154/30.05.2009 г. /издадена за продажба на поземлен имот 1 621 кв.м., прилежащ към портиерна и работилница с навес; портиерна с площ 68 кв.м.; работилница с навес с площ 399 кв.м. и работилница с навес с площ 452 кв.м./ е установено, че не е спазен срокът по чл. 115, ал. 2 от ЗДДС. Органите по приходите са констатирали, че за посочените имоти лицето е приложило реда за облагане по чл. 45, ал. 3 от ЗДДС, т. е. доставката е освободена и данък за същата не се дължи. Поради това е прието, че определянето на нови данъчни основи за портиерна и работилница с навес – 2 бр., съответно в размер на 196 337,00 лв. и за прилежащия към тях терен – 27 619,03 лв., не води до промяна в размера на следващият се данък.

В РД е посочено, че с НА № 187/26.05.2009 г. е прехвърлена собствеността на дворно място с площ 1 428,50 кв.м., ведно с построените в имота сгради – газостанция и бензиностанция, като за продажбата са издадени две фактури. С оглед пазарните цени, определени с възложената експертиза, органът по приходите е преценил, че за доставката на поземлен имот, документирана с фактура № 153/30.05.2009 г. следва да бъде определена данъчна основа в размер на 47 362,30 лв. при определена от лицето основа в размер на 2 450,53 лв., като съответно дължимият данък е в размер на 9 472,46 лв., при начислен от лицето данък в размер на 490,41 лв.

Във връзка с фактура № 155/30.05.2009 г., с предмет на доставката поземлен имот 256 кв.м. прилежащ към бензиностанция с площ 42 кв.м. и газостанция с площ 16 кв.м. и с оглед експертната оценка също е прието, че следва да бъдат определени нови данъчни основи за отделните обекти. Предвид обстоятелството, че бензиностанцията и газостанцията са въведени в експлоатация с Разрешение за ползване съответно №

48/23.05.2002 г. и № 36/05.11.2004 г., по отношение на газостанцията е прието, че представлява нова сграда по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗДДС. Поради това е прието, че продажбата на същата неправилно е третирана от ревизираното лице като освободена доставка. Определената с експертизата пазарна стойност на газостанцията е 17 433,60 лв. и същата е възприета за данъчна основа, а следващият се данък е в размер на 3 486,72 лв.

С РА е начислен на основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 27, ал. 3, т. 1 от ЗДДС данък за м. 05.2009 г. в общ размер на 53 357,16 лв.

Ревизионният акт е връчен на ревизираното лице на 25.10.2010 г. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП София град на 08.11.2010 г.

Между страните е сключено споразумение за удължаване срока за произнасяне по жалбата срещу РА (л. 22 от делото) с до три месеца, считано от датата на изтичане на срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК. В удължения със споразумението по чл. 156, ал. 7 от ДОПК срок решаващият орган е постановил решение № 516/22.03.2011 г., с което е потвърдил РА. Решението е връчено на 11.04.2011 г.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка и описани по-горе в съдебното решение.

По делото са изслушани и приети единична и тройна съдебно-оценителски експертизи. Съгласно основното заключение, изготвено от вещото лице А. М. пазарната стойност на оценяваните имоти е: - УПИ VIII заедно с навес – 10 600 лв.; - УПИ I заедно с портиерна, навес и навес с работилница – 63 200 лв.; УПИ VII с бензиностанция и газостанция – 15380 лв. С оглед констатираната съществена разлика между пазарната стойност на процесните имоти, определена с експертизата допусната в ревизионното производство и тази, определена от експертизата, изслушана в настоящото производство, по делото е допусната тройна съдебно-оценителска експертиза. Съгласно представеното заключение, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено с методите по Наредба № Н-9 от 14.08.2006 г., и неоспорено на страните, пазарните стойности на процесните имоти са в размер на: - УПИ VIII заедно с навес – 13 299 лв.; - УПИ I заедно с портиерна, навес и навес с работилница – 48 214 лв.; УПИ VII с бензиностанция и газостанция – 25 161 лв.

Жалбата до АССГ, подадена чрез ответния административен орган на 19.04.2011 г. срещу ревизионния акт, е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К 1005964/15.09.2010 г. на органа, възложил ревизията, Ц. К. Х. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП София, е определена за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на [фирма]. Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. Спазени са сроковете и правилата за извършване на ревизията, издаване и връчване на РД и РА на ревизираното лице, обезпечена е възможността му да направи възражения срещу РД.

Между страните не се спори, че договорите за продажби на процесните

недвижими имоти са сключени между свързани лица - [фирма] и [фирма], по смисъла на § 1 т.34 от ДР на ЗДДС във връзка с § 1, т. 3, б. "д" от ДР на ДОПК. Съгласно чл.27 ал.3 т.1 от ЗДДС (в приложимата редакция, действаща към м.05.2009г.), при доставка между свързани лица данъчната основа е пазарната цена. Касае за отклонение от общото правило за определяне на данъчната основа на доставките за нуждите на облагането с данък добавена стойност, уредено в чл.26 от ЗДДС.

Съобразно § 1а от ДР на ЗДДС следва да се приеме, че с нормата на чл. 27, ал. 3 от ЗДДС в националното законодателство е транспорирана нормата на чл. 80 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г. Същевременно, с Решение от 26 Април 2012г., постановено по обединени дела С – 621/10 и С-129/11, Съдът на Европейския Съюз е постановил, че чл. 80, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, трябва да се тълкува в смисъл, че установените в него условия за прилагане са изчерпателно посочени и поради това националното законодателство не може да предвижда на основание на тази разпоредба данъчната основа да бъде пазарната стойност на операцията извън изброените в посочената разпоредба случаи, в частност когато данъчнозадълженото лице има пълно право на приспадане на данъка върху добавената стойност, което националната юрисдикция следва да провери". В т. 2 от диспозитива на цитираното решение е постановено, че при обстоятелства като тези в главните производства чл. 80, параграф 1 от Директива 2006/112 предоставя на заинтересованите дружества правото да се позоват на него пряко, за да се противопоставят на прилагането на национални разпоредби, несъвместими с тази разпоредба. При невъзможност за тълкуване на вътрешното законодателство в съответствие с посочения член 80, параграф 1, запитващата юрисдикция следва да остави без приложение всяка противоречаща му разпоредба от това законодателство.

В съответствие с общата норма на член 73 от Директива 2006/112 данъчната основа за възмездните доставки на стоки или услуги е размерът на действително получената от данъчнозадълженото лице насрещна престация във връзка с тях. Тази насрещна престация представлява действително получената стойност, а не стойност, определена по обективни критерии (вж. в този смисъл Решение от 5 февруари 1981 г. по дело Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats, 154/80, R., стр. 445, точка 13, Решение от 20 януари 2005 г. по дело Н. Scandic Gåsabäck, C-412/03, R., стр. I-743, точка 21 и Решение от 9 юни 2011 г. по дело Campsa Estaciones de S., C-285/10, все още непубликувано в Сборника, точка 28). Съответно, в решението, постановено по обединени дела С – 621/10 и С-129/11, СЕС е приел, че чл. 73 от посочената директива е израз на основен принцип, от който пряко следва, че данъчната администрация не може да събира ДДС в размер, надвишаващ получения от данъчнозадълженото лице. В т. 46 от решението е посочено, че съгласно съображение 26 от Директивата член 80, параграф 1 има за цел да предотврати неплащането или избягването на данъци. Посочено е също, че "когато стоките или услугите се доставят на изкуствено занижена или завишена цена, но и двете страни по сделката имат пълно право на

приспадане на ДДС, все още не е налице неплащане или избягване на данъци. Едва при край-ния потребител или в случай на „смесено“ данъчнозадължено лице, което има пра---во само на частичен данъчен кредит, изкуствено занижената или завишена це-на може да доведе до загуба на данъчни приходи”. Поради това СЕС е приел, че само когато участникът в сделката няма пълно право на приспадане, съществува опасност от неплащане или избягване на данъци — опасност, която член 80, параграф 1 от Директивата позволява на дър-жа-вите членки да предотвратят /т.48/.

В случая, с оглед наличието на идентични обстоятелства с тези по главното производство, във връзка с което е постановено цитираното решение на СЕС, настоящият съдебен състав намира, че следва да извърши преценка и съпоставка на приложимите норми от националното право с приложимите норми от правото на ЕС.

При сравнение на разпоредбите на чл. 27, ал. 1, т. 3 от ЗДДС /в редакцията до изменението в сила от 01.01.2012г./ и чл.80, параграф 1, б. а) – б. в) от Директива 2006/112/ЕО се на-лага извод за различие, предвид предвиденото с чл. 27, ал. 3, т. 1 ЗДДС правило, че във всички случаи на сделки меж-ду свързани лица, данъчната основа следва да е “пазарната” цена на доставя-на-та стока, респ. услуга. Разпоредбата на чл. 80 от Директива 2006/112/ЕО обаче урежда различни хипотези и предпоставки, които следва да са налице, за да се при-ложи това изключение от общото правило, които условия са съобразени и с прес-ледваната цел – предотвратяване на неплащане или избягване на данъци.

Настоящият съдебен състав намира, че нормата на чл. 27, ал. 3, т. 1 от ЗДДС /в при-ло-жи-ма-та редакция/ е в про-ти-во-речие с член 80 параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съ-вета, оп--ределяща слу-чаите, в които за определена категория доставки данъч-на-та основа следва да се счита “пазарната цена”. Поради това и съгласно цитираното Решение на СЕС, в случая при установената несъвместимост на нормата на чл. 27, ал. 3, т. 1 от ЗДДС /в редакцията до изменението с ДВ, бр. 99, в сила от 01.01.2012г./ с нормата на член 80 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г., приложение следва да намери нормата на правото на ЕС.

В случая органите по приходите твърдят, че насрещната престация по процесните сделки е по-ниска от пазарната им цена. Въз основа на приетото по делото заключение по тройната съдебно-оценителска експертиза, следва да се приеме, че действително насрещната престация по сделките, сключени от оспорващия със свързаното лице [фирма], е по-ниска от пазарната цена на имотите. Съгласно чл. 80, па-ра-г-раф 1, буква а) от Директива 2006/112/ЕО, за да се предотврати не-п-лащането или избягването на данъци, държавите членки могат да вземат мер-ки, за да гарантират, че по отношение на доставката на стоки или услуги на бене-фи-циери, с които съществуват семейни или други близки лични връзки, връзки по управлението, собствеността, членството, финансови или юридически връзки, как--то са определени от държавата членка, данъчната основа е пазарната стой-ност на операцията, когато насрещната престация е по-ниска от пазарната цена и получателят на доставката няма пълно право на приспадане по членове 167—171 и членове 173—177. Следователно, за приложението на цитираната

правна норма, която има директен ефект, следва да са налице три кумулативно, предвидени предпоставки – сделката да е между свързани лица, насрещната престация да е по-ниска от пазарната цена и получателят по доставката да няма пълно право на данъчен кредит. В процесния случай, по делото е безспорно доказано изпълнението на две от предвидените в цитираната съюзна норма условия – сделката, е сключена между свързани лица и насрещната престация е по-ниска от пазарната ѝ стойност. Не е доказано обаче от ответника, чиято е доказателствената тежест, наличието на третата предпоставка – получателят по доставката да няма пълно право на данъчен кредит по членове 167—171 и членове 173—177. Това обстоятелство не се и твърди от данъчните органи и от ответника, и не се установява от представените по делото доказателства.

С оглед гореизложеното, изключението от общото правило за определяне размера на данъчната основа, предвидено в чл. 80, параграф 1, б.а от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28.11.2006г., а и на никоя от останалите хипотези от правната норма, не може да намери приложение в случая. Поради това, обоснован се явява изводът, че с РА незаконосъобразно е начислен допълнителен ДДС по описаните доставки за м. 05.2009 г., в общ размер на 53 357,16 лв. В този смисъл жалбата се явява основателна, а РА в оспорената част следва да бъде отменен.

С оглед изхода от делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, ответникът следва да бъде осъден за заплати направените по делото разноси от жалбоподателя в общ размер на 5 500 лева, от които 50 лв. – платена държавна такса, 450 лв. – платено възнаграждение за вещи лица и 5 000 лв. – платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор от 16.01.2012 г.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № [ЕГН]/18.10.2010 г., издаден от Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП София, потвърден с решение № 516/22.03.2011 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място].

ОСЪЖДА Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – [населено място] (преобразувана на дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – София при ЦУ на НАП, считано от 01.01.2013 г.), да заплати от бюджета си на жалбоподателя [фирма], ЕИК[ЕИК], направените по делото разноси в размер на 5 500 лв. (пет хиляди и петстотин лева).

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

